

"Ολοι, μικροὶ μεγάλοι, ἐτοιμαστῆτε.
μέσα'ς τὲς ἐκκλησιᾶς τὲς δαφνοφόρες
μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτῆτε
Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοφορῶ Λεξ. Βάιγ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ τοῦ ρ. φορῶ. Ἡ λ. καὶ
εἰς Σομ.

Φέρω δάφνας, εἶμαι στολισμένος μὲ δάφνας ἐνθ' ἄν.

δαφνόφυλλο τό, δαφνόφυλλον Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Τραπ.) — Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. Ἐξολοθρ., 318 δαφνόφυλλο
κοιν. δαφνόφ'λλου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ φύλλο. Ἡ λ. εἰς ἱατρο-
σοφικὸν κώδ. τοῦ 15ου αἰ. Βλ. Κ. Ἀμαντ., Ἀθηνᾶ 43
(1931), 150 καὶ εἰς ἱατροσοφικὸν Μητροφάνους, 58.

Τὸ φύλλον τῆς δάφνης ἐνθ' ἄν.: «Βάφοντες ἀκόμη ζωη-
ροτέραν μὲ τὸ αἷμα τῶν τὴν πορφύραν τῆς, προσθέτοντες ἐν
ἀκόμῃ δαφνόφυλλον εἰς τὸν στέφανόν τῆς» Α. Τανάγρ., ἐνθ'
ἄν. || Ποιήμ.

Στόλισα τὸ παλάτι μου ἀπὸ τῆ θύρα κάτου
μὲ σκορπιστὰ δαφνόφυλλα καὶ μ'ἄνθη καὶ μὲ γλάστρες
Ι. Πολέμ., Βασιλ. ἀνήλιαγ. 77

Ἐνα ξερό δαφνόφυλλο τὴν ὥρα αὐτὴ θὰ πέση,
τὸ πρόσχημα τοῦ βίου σου, καὶ θ' ἀπογυμνωθῇς.
Κ. Καραυτάκ., εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 150.

δαφνοχελιαμπαδιὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχελια-
βαδιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ ἀμπαδιός.
Αἰξ ἄνευ κεράτων ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν
κοιλίαν δὲ λευκόν.

δαφνοχελιαστεράτος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιαστεράτη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ ἀστεράτος.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν κοι-
λίαν λευκόν, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου φέρουσα λευκὰ στίγματα.

δαφνοχέλιδος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαφνοχέλιδους Ἰμβρ.
Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ χελιδός.

Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου ραβδώσεις χρώ-
ματος δάφνης καὶ λευκὸν τρίχωμα περὶ τὴν κοιλίαν.

δαφνοχελιομάγουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιομάουλη Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ τοῦ οὐσ. μάγου-
λο.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα δαφνόχρουν τρίχωμα περὶ τὰς
παραϊάς, ξανθὸν δὲ περὶ τὴν κοιλίαν.

δαφνοχελιοπάρδαλος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχε-
λιοπάρδαλη Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιὸς καὶ παρδαλός.
Ἐπὶ αἰγῶν κυρίως, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν μετὰ
στιγμάτων διαφόρου χρώματος, περὶ δὲ τὴν κοιλίαν λευκὸν
ἢ ὑπόφαιον. Πβ. ἀσπροχελιδονοπαρδαλής.

δαφνοχελιδός ἐπίθ. ἀμάρτ. δαφνοχέλιος Νάξ. θηλ.
δαφνοχελιά Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.) δαφνοχέλια Ρόδ. (Κάστελλ.)
δαφνόχελη Δ. Κρήτ. Οὐδ. δαφνοσέλιο Σῦρ. γαφνόχιλο Κάρπ.

δαφνόχιλο Κάρπ. ἁφνόχιλο Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ χελιδός.

Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀσπροχελιός. Διὰ τὸ β'
συνθετικὸν βλ. Σ. Ξανθοῦδ., Ἀθηνᾶ 28 (1916), Λεξικογρ.
Ἀρχ., 133 κέξ. Οἱ τύπ. γαφνόχιλο, δαφνόχιλο,
ἁφνόχιλο πιθανῶς ἐκ παρετυμολ. πρὸς τὸ χελί.

Ἐπὶ αἰγῶν κυρίως, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ
δὲ τὴν κοιλίαν λευκὸν ἢ ὑπόφαιον ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀσπρο-
χελιός, λαγοουδοχελιός, χελιδόψαρος.

δαφνοχελιδότσουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. θηλ. δαφνοχελιο-
τσούλα Νάξ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνοχελιός καὶ τσοῦλος.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν, περὶ τὴν κοι-
λίαν δὲ λευκὸν ἢ ὑπόφαιον καὶ ὄτα μικρά.

δαφνόπαρος ἐπίθ. ἀμάρτ. γαφνόπαρος Κάρπ. ἁφνόπα-
ρος Κάρπ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. δαφνός καὶ παρός.
Ἐπὶ αἰγῶν, ἡ ἔχουσα τρίχωμα δαφνόχρουν περὶ τὴν ράχιν,
κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν σῶμα φαιόν.

δαφνώνας ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. δαφνών. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.
Τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.
Ἀνθη μου τῆς πορτοκαλλιᾶς καὶ δάφνης τοῦ δαφνώνα,
τέττοι καπετανόσπιτο δὲν εἶδα 'ς τὸν αἰῶνα
Χίος. Συνών. δαφνότοπος.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαφνώνας Πελοπν.
(Μεσσην.) Σῦρ. Χίος.

δαχτύλα ἡ, Ἰμβρ. Κύθν. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γαργαλ.
Κίτ. Μάν.) Σύμ. κ.ἀ. δαχτύλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. δάχτυλο.

1) Τὸ μεγαλύτερον τοῦ συνήθους δάκτυλον ἐνθ' ἄν.: Εἶδα
δαχτύλες εἶν' ποῦ τ'ς ἔχει καὶ φτός! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τό
'πχιασε μὲ τί' δαχτύλε' του καὶ τό 'σπασε Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) Ἀμα σοῦ φέρη καμινιά μὲ τίς δαχτύλες του, θὰ σοῦ
σηκώσῃ βιζιγάντι (θὰ σοῦ φουσκώσῃ τὴν ἐπιδερμίδα ὡς τὸ
βιζικάντι = ἐκδόριον) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐβαλε τσι δαχτύ-
λες του τσαί μου τὸ λέρωσένε Κύθν. 2) Μεταφ., ὁ ἄρπαξ, ὁ
ἀπατεὼν Σύμ.: Ξέεις καὶ τί δαχτύλα 'ναι! (ξέεις = ἡξεύρεις)
Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαχτύλα καὶ ὡς παρωνύμ. Σύμ.

δαχτυλάκι τό, κοιν. δαχτ'λάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
δαχτ'λάκ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. δαχτυλάτῃ Κῶς Λέρ. Ρόδ.
κ.ἀ. δαχτυλάτσι Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Κάμ-
πος Λακων. Μάν.) Σχινοῦς. κ.ἀ. δαχτ'λάτσι Σκῦρ. δαχτυ-
ούκι Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) δαχτυάκι Νάξ. (Κορων. Φι-
λότ.) ἁχτυλάτσι Κάρπ. Κάσ. κ.ἀ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. δάχτυλο.

1) Τὸ μικρόν, τὸ λεπτόν δάκτυλον κοιν.: Ἐχει καὶ δα-
χτυλάκια, σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ κοιν. Πιάσ' το μὲ τὰ δα-
χτυλάκια σου (θωπευτ.) β) Μεταφ., μέτρον μήκους ἢ ποσό-
τητος πολλαχ.: Ἐπια ἓνα δαχτυλάτσι κρασί καὶ μὲ πονεῖ τὸ
κεφάλι μου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πιὲ ἓνα δαχτυλάτσι (ἐνν.
κρασί) Κυθν. Ἐβαλα 'ς τὸ καδήλι ἓνα δαχτυλάκι λάδι καὶ τὸ
ἄναψα νὰ ἐρμofέγγῃ λιγούλι Πελοπν. (Γαργαλ.) Βάλε μου ἓνα
δαχτυλάκι κρασί Χίος (Βροντ.) Τὸ νίκησε τὸ θερίο τῶαί τοῦ
'κοψε ἓνα δαχτυλάτσι (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Σέλιτσ.)
Τ'ς ἔκονφι τοῦ μ'κρὸ δαχτ'λάκ', γέμουσι τοῦ μπουνκαλάκ'

